

Danceová jako specialistka na vyšetřování a kinezii – řeč těla – viděla v Pellově chování a posedu obezřetnost, ale i sebedůvěru... a kupodivu také pobavenost. Pell měl na sobě oranžovou vězeňskou kombinézu s našitým nápisem „Nápravně výchovný ústav Capitola“ vepředu a poněkud nadbytečným slovem „Vězeň“ vzadu.

Momentálně se však s Danceovou nenacházeli v Capitole, nýbrž ve střežené vyšetřovací místnosti v budově okresního soudu v Salinasu, plných pětadesát kilometrů od Capitoly.

Pell pokračoval v prohlídce. Nejprve si změřil pohledem oči Kathryn Danceové – jejich zelený odstín jako by se vhodně doplňoval s jeho zvláštní modří –, které lemovaly brýle s hranatými černými obroučkami. Poté se zaměřil na její špinavě blondáté vlasy spletené do copu, černé sako a neprůsvitnou bílou halenku pod ním, která vůbec nic neodhalovala. Všiml si rovněž prázdného pouzdra u agentčina pasu. Prohlížel si ji pečlivě a nikam nespěchal; vyšetřovatele a vyšetřované pojí vzájemná zvědavost. (Jak Danceová říkala na seminářích z vyšetřovací techniky studentům: „Zkoumají vás stejně důkladně, jako vy zkoumáte je – a obvykle ještě důkladněji, poněvadž mohou více ztratit.“)

Danceová hmátla do modré kabelky pro legitimaci a nedala najevo žádnou reakci, když uvnitř zahlédla hračku malého netopýrka z loňského Halloweenu, kterou jí tam ráno podstrčil jako kanadský žertík buďto dvanáctiletý syn Wes, nebo jeho mladší sestra Maggie, případně oba. Napadlo ji, jak je někdy život plný kontrastů. Ještě před hodinou snídala s dětmi v útulném viktoriánském domě v idylickém Pacific Grove, kde jim u nohou leželi dva zdraví psi žadonící o sla-

ninu, zatímco teď sedí za úplně jiným stolem a naproti sobě má usvědčeného vraha.

Našla legitimaci a ukázala ji Pellovi. Ten se na ni dlouze zadíval a lehce se předklonil. „Danceová. Zajímavé jméno. Kdo ví, odkud pochází. A ten Kalifornský úřad..., co to je?“

„Úřad vyšetřování. Je to jako FBI, ale jen pro stát Kalifornie. Pane Pelle, jste srozuměn s tím, že se tento rozhovor nahrává?“

Pell pohlédl na zrcadlo, za nímž vrněla videokamera. „Vy si vážně myslíte, že věříme, že to zrcadlo je tu kvůli tomu, abysme si mohli udělat vlasy?“

Zrcadla se však do vyšetřovacích místností neinstalují kvůli ukrytí kamer a svědků – na to existují mnohem lepší a modernější metody –, nýbrž proto, že když lidé vidí sami sebe, mají menší sklon lhát.

Danceová se chabě usmála. „A jste srozuměn s tím, že můžete tento rozhovor kdykoliv ukončit a že máte právo na advokáta?“

„V trestněprávních procedurách se vyznám líp než celý absolventský ročník Hastingsovy právnické fakulty dohromady. Což je, když na to přijde, docela legrační představa.“

Byl lepší řečník, než Danceová čekala. A taky byl chytřejší.

Daniel Raymond Pell, který si odpýkával doživotní trest za vraždu Williama Croytona, jeho manželky a dvou jeho dětí, spáchané v roce 1999, oslovil minulý týden spoluvězně, jenž měl být z Capitoly zanedlouho propuštěn, a požádal ho, aby za něj po propuštění za úplatu něco vyřídil. Řekl mu o jakýchsi usvědčujících důkazech, jichž se před lety zbavil v Salinasu, a svěřil se mu s obavami, že by ho tyto předměty mohly